

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Stephenie Meyer

ZORI DE ZI

Partea I

editura rao

CUPRINS

Prefață	13
1. Logodită	15
2. O noapte lungă	34
3. Ziua cea mare	48
4. Gest.	60
5. Insula Esmé	83
6. Distrageri	105
7. Neașteptat	123

1. LOGODITĂ

„Nimeni nu se holbează la tine, m-am încredințat singură. Nimeni nu se holbează la tine. Nimeni nu se holbează la tine.“

Dar, pentru că nici măcar pe mine nu mă puteam minți destul de convingător, trebuia să verific.

În timp ce stăteam în mașină, așteptând ca unul dintre cele trei semafoare din oraș să se facă verde, am tras cu ochiul în dreapta – din camioneta ei, doamna Weber își întorsese tot corpul în direcția mea. Se uită fix în ochii mei, iar eu am tresărit, întrebându-mă cum de nu s-a uitat în altă parte sau nu a părut cătuși de puțin rușinată. Încă mai era considerat nepoliticos să te holbezi la oameni, nu? Nu se mai aplica lucrul acesta la mine?

Apoi mi-am amintit că ferestrele acestea erau atât de întuocate, încât probabil habar n-avea că eram eu și nici vorbă să își dea seama că am prins-o uitându-se. Am încercat să mă consolez cu gândul că de fapt nu se uită la mine, ci doar la mașină.

Mașina *mea*. Oftat.

M-am uitat în stânga și am mârâit. Doi pietoni înghețaseră pe trotuar, pierzând ocazia să traverseze în timp ce se holbau. În spatele lor, domnul Marshall se ițea prin fereastra micului magazin de suvenir. Cel puțin nu avea nasul lipit de geam. Nu încă.

Semaforul s-a făcut verde și, în graba mea de a scăpa, am apăsat pedala de accelerație fără să stau pe gânduri – cu putere, așa cum aș fi apăsat-o ca să mișc din loc vechea mea camionetă Chevrolet.

Cu motorul mârâind ca o panteră la vânătoare, mașina a sărit înainte atât de repede, încât trupul mi s-a izbit de scaunul de piele neagră, iar stomacul mi s-a lipit de șira spinării.

– Ah! am icnit eu în timp ce băjbăiam după frână.

Păstrându-mi calmul, abia dacă am atins pedala. Mașina oricum se clătina și se opri de tot.

Nu am putut să suport să mă uit în jur să văd reacțiile. Dacă se îndoise cineva cu privire la cine conducea mașina aceasta, acum toate îndoielile i-au fost risipite. Cu vârful piciorului, am apăsat cu grijă pedala jumătate de milimetru, iar mașina a sărit înainte din nou.

Am reușit să ajung unde voiam, adică la benzinărie. Dacă mașina ar fi funcționat fără benzină, probabil nu aș mai fi venit deloc în oraș. În ultima perioadă, mă lipseam de o grămadă de lucruri, cum ar fi tarte, sau șireturi pentru a evita să petrec timp printre oameni.

Mișcându-mă ca și cum aș fi participat la o cursă, am deschis capacul, am scos dopul, am scanat cardul și am băgat furtunul în rezervor în câteva secunde. Bineînțeles, nu aveam ce să fac să grăbesc numerele de pe cadran. Ticăiau lent, parcă să mă scoată pe mine din sărite.

Nu era foarte multă lumină afară – o zi obișnuită, ploioasă din orașul Forks, Washington –, dar eu tot simțeam că am un reflector îndreptat asupra mea, atrăgând atenția spre inelul delicat de la mâna mea stângă. În momente din acestea, în care simțeam ochii lor în ceafă, mi se părea că inelul pâlpăia ca un panou luminos: „Uită-te la mine, uită-te la mine“.

Era o prostie să mă rușinez atât, iar eu știam foarte bine lucrul acesta. În afară de mama și tata, chiar conta ce credeau

ceilalți oameni despre logodna mea? Și despre mașina mea nouă? Și despre misterioasa mea intrare la o facultate din Ivy League? Despre cartea de credit neagră și lucioasă, care aveam senzația că dogorea în buzunarul meu în clipa aceea?

– Mda, cui îi pasă ce cred ei, am bombănit eu pe sub mustață.

– Aăă, domnișoară? mă strigă o voce de bărbat.

M-am întors și apoi mi-am dorit să nu fi făcut asta.

Doi bărbați stăteau lângă un SUV luxos cu caiacuri noi-nouțe legate deasupra. Nici unul din ei nu se uita la mine; se holbau amândoi la mașină.

Eu personal nu înțelegeam. Dar, la urma urmei, mândră că puteam distinge simbolurile pentru Toyota, Ford și Chevy. Mașina asta era de un negru metalizat, lucioasă și frumoasă, dar pentru mine era tot o simplă mașină.

– Mă scuzați că vă deranjez, dar mi-ați putea spune ce fel de mașină conduceți? mă întrebă cel mai înalt.

– Aăă, un Mercedes, nu?

– Da, spuse bărbatul politic, în timp ce prietenul lui mai scund își dădu ochii peste cap când îmi auzi răspunsul. Știu. Dar mă întrebam dacă este... dacă dumneavoastră conduceți un Mercedes *Guardian*?

Bărbatul pronunțase numele cu respect. Aveam senzația că tipul ăsta s-ar înțelege foarte bine cu Edward Cullen... logodnicul meu (chiar nu mai avea niciun rost să mai ocolesc adevărul, având în vedere că nunta urma să aibă loc în câteva zile).

– Nici în Europa n-ar trebui să fie disponibile încă, continuă bărbatul, darămite aici.

În timp ce ochii lui urmăreau conturul mașinii mele – nu arăta cine știe ce diferit de orice alt Mercedes Sedan după părerea mea, dar ce știam eu? – am început să trec în revistă cuvinte ca „logodnic“, „nuntă“, „soț“ etc.

Pur și simplu nu reușeam să mă împac cu ideea.

Pe de o parte, fusesem crescută să tresar numai la gândul rochiilor albe și înfoiate și la buchete. Dar, și mai mult de atât, nu reușeam să fac legătura între conceptul cuminte, respectabil și plictisitor de *soț* cu conceptul meu de *Edward*. Era ca și cum ai fi pus un arhanghel să joace rolul unui contabil; nu mi-l puteam închipui în niciun rol comun.

Ca de obicei, imediat ce am început să mă gândesc la Edward, m-am lăsat prinsă într-un vârtej amețitor de fantezii. Străinul a trebuit să-și dreagă glasul ca să-mi atragă atenția; încă mai aștepta un răspuns cu privire la fabricația și modelul mașinii.

– Nu știu, i-am spus eu cu sinceritate.

– Vă deranjează dacă fac o poză cu ea?

Mi-a luat o secundă să procesez cererea lui.

– Pe bune? Vreți să faceți o poză cu mașina?

– Sigur că da – n-o să mă creadă nimeni dacă nu duc și dovada.

– Ăă! OK. Bine.

Am pus repede pompa la loc și m-am strecurat pe scaunul din față să mă ascund în timp ce bărbatul entuziasmat scoase un aparat de fotografiat profesionist din rucsac. El și prietenul lui făcură cu rândul și se pozară lângă capotă, după care se duseră să facă poze și din spate.

„Mi-e dor de camioneta mea“, m-am plâns eu în sinea mea.

Foarte, foarte convenabil – mult prea convenabil – a fost faptul că mașina mea își dăduse duhul la doar câteva săptămâni după ce eu și Edward ajunseserăm la acordul nostru nedrept, unul dintre puncte fiind faptul că îi voi da voie să-mi înlocuiască mașina atunci când nu va mai merge deloc. Edward a jurat că era ceva la care trebuia să ne așteptăm; camioneta mea trăise o viață lungă și plină, după care murise de moarte bună. După părerea lui. Și, bineînțeles, nu aveam cum să-i

verific povestea și să încerc să-mi resuscitez camioneta de una singură. Mecanicul meu preferat...

Am tăiat gândul acela din fașă, refuzând să-l las să ajungă la final. În schimb, am ascultat vocile bărbaților de afară, amortizate de pereții mașinii.

– ... Au testat-o cu un aruncător de rachete în clipul de pe internet. Nici măcar nu s-a încrețit vopseaua.

– Normal că nu. Poți să intri și cu tancul peste frumusețea asta. Nu prea ai ce face cu ea aici. A fost creată în principal pentru diplomați din Orientul Mijlociu, traficanți de arme sau de droguri.

– Crezi că ea e ceva de genul? întrebă cel scund pe un ton mai încet.

Am lăsat capul în jos, cu obrazii în flăcări.

– Hmm, spuse cel înalt. Poate. Nu-mi pot imagina de ce ai avea nevoie de geamuri rezistente la proiectile și un blindaj de două tone prin părțile astea. Probabil că se duce într-un loc mai periculos.

Blindaj. Blindaj de două tone. Și geamuri rezistente la proiectile? Frumos! Ce s-a întâmplat cu demodatele geamuri rezistente la gloanțe?

Ei bine, cel puțin era oarecum logic – dacă aveai un simț al umorului ieșit din comun.

Nu era ca și cum nu ar fi așteptat ca Edward să profite de înțelegerea noastră și să încline balanța în favoarea lui încât să dea mai mult decât avea să primească. Fusesem de acord să-mi schimb camioneta când va fi nevoie, fără să mă aștept, bineînțeles, ca lucrul acesta să se întâmple atât de repede. Când fusesem obligată să recunosc că mașina mea devenise un monument închinat Chevroletului clasic așezat pe alea mea, mi-am dat seama că ideea lui de mașină nouă avea probabil să mă facă de rușine. Să mă facă ținta ochilor curioși și a bârfelor.

Avusesem dreptate cu partea asta. Dar nici în cele mai negre coșmaruri ale mele nu prevăzusem că îmi va lua două mașini.

Mașina de *dinainte* și mașina de *după*, îmi explicase. Îmi spusese că era doar un împrumut și avea să o returneze imediat după nuntă. Nu avusesese nicio logică pentru mine. Până acum.

Ha, ha! Pentru că eram om și atât de fragilă, atât de predispusă la accidente și urmărită de piaza rea, se pare că aveam nevoie de o mașină rezistentă la tancuri ca să fiu în siguranță. Amuzant. Eram sigură că el și frații lui se distraseră pe cinste de asta pe la spatele meu.

Sau poate, poate, îmi șopti o voce în cap, nu este glumă, prostuțo! Poate e chiar îngrijorat în privința ta. Nu ar fi prima dată când sare puțin calul în încercarea de a te proteja.

Am oftat.

Nu văzusem încă mașina de *după*. Era ascunsă sub o husă în cel mai îndepărtat colț din garajul familiei Cullen. Știu că majoritatea oamenilor ar fi tras cu ochiul până acum, însă eu chiar nu voiam să știu.

Probabil că mașina asta nu mai prezenta blindaj – pentru că nu aș mai fi avut nevoie de el după luna de miere. Indestructibilitatea fizică era doar unul dintre avantajele pe care abia le așteptam. Cel mai bun lucru la a fi un Cullen nu era reprezentat de mașinile scumpe și de cărțile de credit impresionante.

– Hei, mă strigă bărbatul înalt, lipindu-și mâinile de sticlă în încercarea de a vedea ceva înăuntru. Am terminat. Mulțumim mult!

– Cu plăcere, i-am răspuns eu, după care m-am încordat când am pornit motorul și am apăsat pedala – mai ușor ca niciodată – în jos...

Indiferent de câte ori conduceam pe drumul cunoscut spre casă, tot nu reușeam să fac afișele decolorate de ploaie să dispară pe fundal. Fiecare dintre ele, capsat de stâlpi de telefon sau lipit de panourile stradale, era ca o palmă proaspăt dată peste

față. O palmă binemeritată. Mintea îmi era prinsă în gândul pe care-l întrerupsesem atât de brusc mai devreme. Nu aveam cum să evit drumul acesta. Nu cu pozele *meanicului meu preferat* trecând pe lângă mine la intervale regulate.

Prietenul meu cel mai bun. Jacob al meu.

Afișele cu „L-AȚI VĂZUT PE ACEST BĂIAT?” nu fuseseră ideea tatălui lui Jacob. Tatăl *meu*, Charlie, fusese cel care printase fluturașii și-i împrăștiase prin tot orașul. Și nu doar în Forks, ci și în Port Angeles, și Sequim, și Hoquiam, și Aberdeen și în fiecare alt oraș din Olympic Peninsula. În plus, se asigurase că fiecare secție de poliție din statul Washington avea același fluturaș lipit pe perete. Propria secție avea un panou de plută dedicat doar găsirii lui Jacob. Un panou care era aproape gol, spre dezamăgirea și frustrarea sa.

Tatăl meu era dezamăgit de ceva mai mult decât lipsa efectelor. Era dezamăgit cel mai mult de Billy, tatăl lui Jacob – și cel mai bun prieten al lui Charlie.

Pentru că Billy nu era mai implicat în căutarea fiului „rătăcitor” de doar șaisprezece ani. Pentru că Billy refuza să pună afișe în La Push, rezervația de pe coastă, unde locuia Jacob. Pentru că părea resemnat de dispariția lui Jacob, ca și cum nu ar fi avut ce să facă. Pentru că spunea mereu: „Jacob este un adult acum. Va veni acasă atunci când va dori”.

Și era nemulțumit și de atitudinea mea, pentru că îi luasem partea lui Billy.

Nici eu nu voiam să pun afișe. Pentru că și eu, și Billy știam unde era Jacob, cel puțin aproximativ, și mai știam de asemenea că nu-l văzuse nimeni pe *băiatul* acela.

Fluturașii îmi puseră în gât obișnuitul nod mare și gros, la fel ca și obișnuitele lacrimi înțepătoare în ochi, și m-am bucurat că Edward era la vânatoare sâmbăta asta. Dacă Edward mi-ar fi văzut reacția s-ar fi simțit și el îngrozitor.

Evident că erau și dezavantaje în faptul că era sâmbătă. În clipa în care am întors încet și cu grijă pe strada mea, am văzut mașina de poliție a tatălui meu pe alea de lângă casa noastră. Nici la pescuit nu se duse azi. Încă mai bombănea din cauza nunții.

Așa că nu aveam cum să folosesc telefonul din casă. Dar trebuia să sun...

Am parcat pe alea din spatele monumentului Chevy și am scos din torpedou mobilul pe care Edward mi-l dăduse pentru urgențe. Am format numărul, ținând degetul pe butonul de „terminare apel“ în timp ce telefonul suna. Pentru orice eventualitate.

– Alo? răspunse Seth Clearwater, iar eu am răsuflat ușurată.

Eram prea lașă să vorbesc cu sora lui mai mare, Leah. Expresia „m-ar face una cu pământul“ nu era chiar o figură de stil când era vorba de Leah.

– Bună, Seth! Bella la telefon.

– A, salutare, Bella! Ce mai faci?

Gâtuită. Dorind cu disperare o veste liniștitoare.

– Bine.

– Suni ca să te pun la curent?

– Mi-ai citit gândurile.

– Nu chiar. Nu sunt Alice – ești tu previzibilă, glumi el.

Dintre membrii haitei Quileute din La Push, numai Seth nu avea rețineri în a-i menționa pe cei din familia Cullen, și mai făcea și poante cu privire la viitoarea mea cumnată.

– Știi că sunt. Am ezitat un minut. Cum e?

Seth oftă.

– La fel ca de obicei. Nu vrea să vorbească, deși știm că ne aude. Încearcă să nu gândească *omenește*, știi tu. Să-și urmeze pur și simplu instinctele.

– Știi unde este acum?

– Undeva în nordul Canadei. N-aș putea să-ți spun exact în ce provincie. Nu acordă cine știe ce atenție granițelor dintre state.

– Vreun indiciu că ar putea să...

– Nu se întoarce acasă, Bella. Îmi pare rău.

Am înghițit în sec.

– E OK, Seth. Știam dinainte de a întreba. Pur și simplu nu mă pot abține să nu-mi doresc asta.

– Da. Și noi simțim la fel.

– Mulțumesc că m-ai suportat, Seth. Știu că toți ceilalți se iau de tine.

– Nu sunt fanii tăi cei mai înfocați, mă aprobă el vesel.

E destul de jalnic, dacă e să mă întreb pe mine. Jacob a ales pentru el, tu ai ales pentru tine. Lui Jake nu-i place atitudinea lor cu privire la problema asta. Și, evident, nu este nici foarte încântat că-l controlezi.

Am suspinat.

– Parcă ai zis că nu vorbește cu voi.

– Nu poate să ascundă totul de noi indiferent cât de tare s-ar strădui.

Deci Jacob știa că eram îngrijorată. Nu eram sigură ce părere aveam cu privire la asta. Ei bine, cel puțin știa că nu dispărusem din peisaj și că nu-l uitasem de tot. M-ar fi crezut în stare de așa ceva.

– Presupun că ne vedem la... nuntă, am spus eu, chinându-mă să scot cuvintele pe gură printre dinți.

– Da, eu și mama vom fi acolo. A fost foarte drăguț din partea ta că ne-ai invitat.

Am zâmbit auzindu-i entuziasmul din voce. Deși trimisese invitația familiei Clearwater la sugestia lui Edward, mă bucuram că se gândise la asta. Va fi drăguț să-l am pe Seth acolo – o legătură, oricât de încurcată era ea, cu cavalerul meu de onoare absent.

– Nu ar fi la fel fără tine.

– Salută-l pe Edward din partea mea, OK?

– S-a făcut.

Mi-am scuturat capul. Prietenia care se născuse între Edward și Seth încă mă nedumerea. Dar era totuși o dovadă că lucrurile nu trebuiau neapărat să fie așa cum erau. Vampirii și vârcolacii puteau să se înțeleagă bine, dacă și unii, și alții voiau asta.

Nu toți agreeau însă ideea.

– Ah, spuse Seth, vocea spărgându-i-se o octavă. Ăăă, a venit Leah.

– Oh! Pa!

Telefonul se deconectă. L-am lăsat pe scaun și am început să mă pregătesc sufletește să intru în casă, acolo unde mă aștepta Charlie.

Bietul meu tată avea atât de multe pe cap în momentul de față! Fuga de acasă a lui Jacob era doar una dintre poverile care-i apăseau umerii. Era aproape la fel de îngrijorat pentru mine, fiica lui abia trecută de majorat, care era pe cale să devină o doamnă în doar câteva zile.

Am mers încet prin ploaia ușoară, amintindu-mi de seara în care îi spusese...

În clipa în care mașina lui Charlie îi anunță întoarcerea, inelul începu brusc să cântărească cincizeci de kilograme pe degetul meu. Am vrut să-mi ascund mâna stângă în buzunar sau poate să mă așez pe ea, dar mâna rece și fermă a lui Edward mi-o ținu în față și în mijlocul atenției.

– Nu te mai agita atâta, Bella! Te rog, încearcă să-ți amintești că nu mărturisești o crimă pe care ai comis-o acum.

– Ție ți-e ușor să vorbești.

Mi-am încordat auzul în așteptarea sunetului iminent al ghetelor tatălui meu bocănind pe trotuar. Cheia zdrăngăni în ușa deja descuiată. Sunetul îmi aminti de partea aceea a unui film de groază în care victima își dă seama că a uitat să tragă zăvorul.

– Calmează-te, Bella, îmi șopti Edward, auzind accelerarea bătailor inimii mele.

Ușa se izbi de perete și am tresărit ca și cum m-ar fi spețiat cineva.

– Bună, Charlie, spuse Edward complet relaxat.

– Nu! am protestat eu cu râsuflarea tăiată.

– Ce? îmi șopti Edward.

– Așteaptă să pună arma în cui!

Edward chicoti și-și trecu mâna liberă prin părul lui arămiu încurcat.

Charlie veni de după colț, încă în uniformă, încă înarmat și încercă să nu se strâmbe când ne văzu stând împreună pe canapea. În ultima perioadă depusese mai mult efort să-l placă pe Edward. Bineînțeles, ceea ce urma să îi spun mai mult ca sigur că va pune capăt acestui efort.

– Bună, copii. Ce s-a întâmplat?

– Am vrea să vorbim cu tine, spuse Edward calm. Avem vești bune.

Expresia lui Charlie se schimbă pe dată, trecând de la prietenie forțată la suspiciune întunecată.

– Vești bune? mârâi Charlie, uitându-se fix la mine.

– Ia loc, tată.

Ridică o sprânceană, se uită la mine timp de câteva secunde, după care merse cu pași apăsați spre fotoliu și se așeză fix pe margine, cu spatele țepăn de drept.

– Nu te ambala așa, tată, am spus eu după un moment de tăcere grea. Totul e în regulă.

Edward se strâmbă și știam că nu îi convenise cuvântul „în regulă“. El ar fi folosit mai degrabă ceva de genul „minunat“, sau „perfect“, sau „nemaipomenit“.

– Sigur că este, Bella, nu începe îndoială. Dacă totul este așa de grozav, atunci de ce transpiri în halul ăsta?

– Nu transpir, am mințit eu.

Mi-am întors capul de la căutătura lui înfricoșătoare, îngheșuindu-mă în Edward și trecându-mi instinctiv mâna dreaptă peste frunte pentru a îndepărta dovada.